

Vidnesbyrd om, at det gamle Ord har Hævd endnu, som siger, at Hoymod staaer faar Fald. De Herrer blive for hvert Aar, der gaar, lettere at faa i Tale, de komme nærmere hen til de Anskuelse, som repræsenteres af andre i Samfundet, og naar der gaar et Par Aar til, kan det være, at de Herrer blive endnu mere imødekommende, end de synes at være i Øjeblikket. Jeg siger udtrykkelig „synes at være“, thi tænker man lidt tilbage paa denne Sag og paa, hvorledes den i det hele taget har været forberedt af de Regeringer, som have forelagt Forslag herom i Tinget, er det jo en ganske billig Maade at være imødekommende paa, som man anvender ved at fremsætte nærværende Lovforslag. Det er jo nemlig gaaet saaledes til, at man har lavet et Lovforslag om Valgret til Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn, som absolut hvilede paa et reaktionært Grundlag, som for uoverskuelige Tider gav den privilegerede Valgret Magten i Hænde her i vor By, og Aar efter Aar fremlagde man det samme Forslag, maaske for at trætte Tinget, maaske for at forsøge, om det dog ikke skulde kunne lykkes at gennemføre det. Man gjorde alt for at faa et Lovforslag paa dette Grundlag gennemført, men det lykkedes ikke; man har ikke en Gang villet gaa ind paa en virkelig grundig Behandling af Forslaget. Da man nu ikke har kunnet gennemføre dette reaktionære Grundlag, gaar man derfra, ikke til et Fremskridt, saaledes som det er blevet krævet Gang efter Gang her i Salen, naar Sagen har været til Behandling, men man vil blive staaende ved det bestaaende, men paa Betingelser, som efter min Mening have overordentlig stor Betydning lige over for Valgretten og dens Indehavere. Hvis det kunde lykkes Regeringen her at faa anerkendt en saa billig Maade at være imødekommende paa, forekommer det mig rigtignok, at det vilde være at belønne de Herrer i alt for høj Grad for den Maade, hvorpaa de have behandlet denne Sag. De Herrer mene, at det er en Tilnærmelse, der her gøres, jeg er vis paa, at Regeringen mener, at det imødekommer Oppositionens Standpunkt, og at det er for at komme i nærmere Overensstemmelse med de Anskuelse, der gøre sig gældende i Oppositionen, at man har fremlagt dette Forslag. Jeg kan ikke indrømme dette for den principielle Sides Vedkommende, men maa hævde, at man bliver ved det bestaaende og kun indfører Formen Forholdstal for at hindre, at man selv fuldstændig gaar ud af Spillet, hvad

der nu er Udsigt til. Det er altsaa et Nødanker, som de Herrer gribe til i sidste Øjeblik, efter at de Aar efter Aar have nægtet andre den samme Ret, som de nu selv kræve. Men lige saa lidt som den højtærede Indenrigsminister er i Overensstemmelse med dette Tings Flertals Anskuelse og Principper paa dette Omraade, lige saa lidt er han — det tillader jeg mig at paastaa — i Overensstemmelse med den tidligere Indenrigsminister, som har forelagt de Forslag, der have været fremme angaaende denne Sag, nemlig afdøde Ingerslev. Jeg skal tillade mig at erindre om, hvorledes han udtalte sig om denne Sag, da den var til Behandling i Samlingen 1893—94. Den Tanke, som ligger til Grund for det foreliggende Forslag, kom da frem fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), idet han fremsatte den Tanke, at man maaske kunde enes om at gaa til Forholdstal paa det nuværende Valgrundlag. Den Gang — den 8de November 1893 — udtalte daværende Indenrigsminister Ingerslev — Udtalelsen findes i Folketingstidenden for nævnte Samling Sp. 607 — følgende: „Jeg vil dog meget nødig se, at man nu vilde indskrænke sig til kun at indføre Forholdstalsvalgmaade under de Valgbestemmelser, vi have nu, og derved nægte en Del Valgret, som ganske sikkert bør have den“. Man vil heraf se, at den tidligere Indenrigsminister absolut havde den Anskuelse, at naar man overhovedet skulde gaa til at forandre den kommunale Valglov for Kjøbenhavn, burde de, som nu ikke have Valgret, have den — han sigtede selvfølgelig til, at alle Skatteydere burde have Valgret, hvilket ogsaa fremgaar af senere Udtalelser af ham. Nu vil man maaske sige, at det var ganske naturligt for Minister Ingerslev at stille sig paa dette Standpunkt, thi den Valglov, han forelagde, var en ganske anden, idet den vilde indføre Toklasse-Systemet. Jeg maa imidlertid erindre om, at han forvarede sig udtrykkelig imod, at det var hans Princip, der laa til Grund for Lovforslaget, idet han henviste til, at Folketingets Udvalg gennem tidligere Betænkninger efter hans Mening havde krævet det Grundlag for en Valglov, at der skulde være to Vælgerklasser. Jeg har ikke set efter, hvorledes Betænkningerne lode, men der blev under Behandlingen protesteret imod, at det skulde være Folketingets Standpunkt at kræve to Vælgerklasser. — Indenrigsminister Ingerslev paastod imidlertid, som sagt, at det var det, og efter hans Mening var det en